HISTORIEN – Nornarevyen av Steinar Toft

Skal idrettsarbeidet holdes oppe og ha fremgang, vil det alltid koste penger. Og utviklingen har gått i retning av større og større utgifter for idrettslagene. Det er en grense for hvor høyt medlemskontingenten kan settes, og i praksis viser det seg at den bare dekker en liten del av de samlede utgifter. Som alle andre idrettslag som ønsker å arbeide effektivt og være mest mulig sjølberget, har også Norna-Salhus måttet se seg om etter andre inntektskilder, og i årene som har gått siden laget ble startet, er mange forskjellige tiltak satt i verk for å gjøre de økonomiske forhold i laget så gode som mulig. Stort sett må vi kunne si at laget har klart seg godt i disse 25 år, sjøl om sannheten langt fra er den at Norna-Salhus har vært et lag uten økonomiske bekymringer.

Når revymarkedet har stått som fast post på lagets arbeidsprogram gjennom de t meste av jubileumsbolken, er det først og fremst fordi det har vist seg at ikke noen annen form for pengeinnbringende arrangement som laget har forsøkt seg på, har kunnet gi tilnærmelsesvis så mye i kassen. Like fra starten av har det vært slik at ”revypengene” har hatt hovedæren av å redde lagets økonomi. Men det har aldri vært lettjente penger, og det kan trygt sies at revyene neppe hadde sett dagens lys dersom laget ikke hadde hatt medlemmer som har kunnet finne en viss glede i å børe hovedansvaret for denne form for lagsaktivitet trass i alle vanskene og alt strevet som følger med.

Revymarkedene har også gjort sitt til å sveise laget bedre sammen, for når 30 – 40 med må engasjeres i større eller mindre grad for å løse en så stor årlig arbeidsoppgave, skaper det sans for samarbeid og løfting i flokk. Vi bør også streke under at det har vært til vinning for laget at det gjennom sitt revyarbeid har fått vist at idrettsinteresse ikke utelukker interesse for andre åndelige sysler.

Når vi ser bort fra årene 1957 og 1958 (da Losjehuset var revet og Salhushallen under bygging) og året 1941 (da tyskerne hadde Losjehuset), har Norna-Salhus stelt til revymarked hvert år siden 1936. Det vanlige har vært å la forestillingen gå over to lørdagskvelder på rad enten i mars eller i begynnelsen av april måned. For fem år siden feiret laget 20-års jubileum med en revykveld om høsten. Programmet var da satt sammen av utsøkte nummer fra tidligere revyer. To ganger har revy-ensemblet vert på turne til Ask og Fotlandsvåg og en gang til Arna, Os og Dale i Meland. I løpet av 25-års perioden har til sammen over 50 forestillinger gått av stabelen, og vi tar sikkert ikke for sterkt i når vi regner med at mellom 18 og 20 000 mennesker har vert til stede i alt, for det har ikke hendt at disse forestillingene ikke har samlet fulle hus; ja, i det gamle Losjehuset med sine 200 sitteplasser var det ikke uvanlig å stappe inn 500 mennesker

Revytitlene var vesentlige for skribentene. Vi kan huske titler som ”Her er ingen rasjonering på det gode humør” (under krigen), ”Her har de oss altså igjen” (Første revy etter krigen, og første revy i den nye Salhushallen), ”Vi vil ha da før oss sjøl” (Kommunesammenslåing med Bergen,) ”Da e lurt å vera med” (mulig EU debatt?) og ”Fristaten Salhus” (Tittelen taler vel for seg selv.) Av andre revytitler i løpet av de første årene kan nevnes:, ”Me tek sats”, ”Puss opp fasaden”, ”Da tetta seg te”, ”Knirk i tråppå”,”No e da på hengande håret”, ”Jubigøy” og ”Hotell Spilloppidor”

Om ikke revyene kvalitetsmessig sett har holdt de oppsatte mål, som til sine tider har vært satt etter måten høyt, så har de iallfall holdt seg i forsvarlig avstand fra ren fiasko. Vi kan vel våge å påstå at publikum har fått noe igjen for pengene hvert år. Men sjølsagt kunne vi gjerne sett

at de hadde fått mer. Vi vedgår så gjerne at mye kunne vært gjort bedre, men vi trøster oss med at en ikke har lov å vente det helt prikkfrie av amatører i underholdningsfaget, og når publikum vet at inntekten av så vel heldige innslag som av bommerter går til et godt formål, regner vi med litt overbærenhet av den grunn. Vi har da hatt den glede å kunne konstatere at mange utenfor lagets rekker ser på Norna-revyene som en god og morsom tradisjon, som ikke bør brytes uten i nødsfall. Det er imidlertid viktig å påpeke at alle på og bak scenen her vært amatører. Interessen og gleden ved å stå frem, å yte sitt beste for laget og for publikum har alltid vært og er fremdeles det viktigste. Vi hadde aldri kunnet konkurrere med profesjonelle skuespillere fra hovedscener i Oslo og Bergen, men vi har jammen kapret noen poenger som har gått godt utenpå det de har prestert.

Det har vel ytterst sjelden hendt at de som på årsmøtet om høsten er blitt valgt til å få i stand neste års revy, har tatt imot vervet med påfallende glede. Det de har hatt i vente både i den ”åndelige” og ”den materielle”, men særlig i den førstnevnte, delen av komiteen, er kav og mas kveld etter kveld utover vinteren og våren. Revysjefen er naturlig nok den som må ta de tyngste løft, og for han kan det bære litt av en psykisk påkjenning å være leder for noe som , like til alt er brakt vel i havn, fortoner seg som et farlig vågespill Etter hvert har nok laget fått en stab av forholdsvis veltrente folk i denne bransjen, slik at revyarbeidet delvis kan sies å ha blitt en rutinesak, men hver ny revy byr alltid på nye problemer, og en del problemer har gått igjen fra år til år uten dermed å ha blitt lettere å løse. Det har for eksempel hvert eneste år vært snakk om å komme i gang med det forberedende arbeidet før jul, men sjelden har det skjedd noe av betydning før langt ut i januar. Følgene av denne ventingen er alltid den samme: tiden blir for knapp. Det har vert år da det har kommet på tale å utsette, ja, kanskje avlyse arrangementet, men kraftige skippertak har reddet situasjonen. Skikkelige generalprøver har vært en sjeldenhet. Premieren har vert generalprøven. Ikke alltid har kulissene vært helt tørre når teppet har gått opp for første forestilling.

Orkestermedlemmene har vært dr flinkeste til å komme i gang i noenlunde rimelig tid, og det først og fremst takket være Ingolf Torkelsens innsats gjennom 25 år. Han har vært med på og holde ved like Norna Band, som til sine tider har prestert fine saker, særlig i krigsårene, da også en dyktig musiker som Olav Tellevik var blant de mest aktive i orkesterledelsen.

Det første den ”åndelige” del av komiteen må ta fatt på, er å skaffe til veie tilstrekkelig antall viser og sketsjer. Noe må lånes, resten må medlemmene lage sjøl. Det har vert brukt rundt regnet 500 viser, sketsjer og lignende til revyene som har vert, og sier vi at to tredjedeler av dette stoffet er sjøllaget, skulle det vitne om en viss aktivitet på dette feltet. Av lett forklarlige grunner var sjølbergingen på det høyeste i perioden 1942 1 45. Til de fire revyene var så å si alt det brukte stoffet heimeavla. Men det sier seg sjøl at skal en revy få den rette snerten og det friske lokale særdrag, er det alltid nødvendig å produsere noe nytt på egen inspirasjon.

Neste etappe i arbeidet er å få fatt i aktører som er villige til å føre fram på scenen de innlegg som er lagt til rette. Da laget ikke har noen kvinnegruppe, og da en revy uten kvinnelige aktører mangler noe vesentlig, er det ikke til å unngå at komiteen må gå utenom laget etter assistanse. Vi har i årenes løp vert heldige og møtt velvilje fra mange gjøglerglade kvinner, og noen av dem har gjennom mange år vært trofaste ”støttespillere” i revyen (Emilie Sandal f. Nilsen, Elna Jacobsen, Alvhild Cook f. Hetlevik). Laget har sjøl kunnet mønstre brorparten av de mannlige aktører, men de vi har tydd til utenom lagets rekker alltid har gjort en stor innsats og for de flestes vedkommende hørt til revyens toppfolk. Av medlemmene har Jens Endresen og Karstein Johannessen vært de store gjøglerne. Lokale, og svært verdsatte scenekunstnere fra tidligere revyer, og som ble tildelt gjesteroller ved jubileumsrevyer senere, er dessverre

ikke blant oss lenger. Vi minnes Ole Einelund, Johan Nepstad, Karstein Johannessen, Elna Jacobsen, Olav Hetlevik, Alf Karlsen, Norvald Johannessen, Mons Nepstad, Karl B Karlsen som dyktige skuespillere og skribenter. Heldigvis har vi fremdeles veteraner og gode revyvenner som vi kan mimre sammen med, som Monrad "Monnen" Fotland, Erling Slettebakken, Egil Johnsen og Helge Tellevik.

Når rollene er fordelt er det å komme sammen til øving hjemme hos en eller annen av komitè-medlemmene eller i et leiet lokale. Stemningen blir mer og mer hektisk for hver uke som går, og kvelden før premiæredagen er liksom ingenting riktig tilfredstillende lenger. Alle er mer eller mindre trøtt og lei det hele, det skyldes ikke minst de mange sene kveldsøvinger.

Kulissemalerne pleier ikke å komme i gang med sitt arbeid før det bare er et par uker igjen til premiæren, men da vi opp gjennom årene alltid har hatt dyktige folk i denne sektor (Arthur Torkelsen, Olav Sunde, Monrad Fotland, Gunnar Slettebakken o.fl.) går arbeidet her med fynd og klem, og ferdig blir de også, om enn i siste liten. Når så teppe- og lys-folkene har fått sine mest nødvendige instruksjoner i løpet av de aller siste øvingskveldene, og en er blitt enig om i hvilken rekkefølge de endelig oppsatte innlegg må komme i for at det hele skal kunne gli uten alt for mange ufrivillige stopp underveis, er det bare å la det stå til og håpe på hell og lykke.

Mangt uforutsett kan inntreffe under en slik forstilling, aktørene kan bomme på tekst eller melodi, tekniske feil kan oppstå med kulisser, lys og mikrofon, teppet kan gå opp for nytt innlegg før alt utstyr er kommet på plass på scenen osv. osv . En kan i det hele aldri på forhånd si nøyaktig hvordan forestillingen vil arte seg. Og publikums reaksjon på de forskjellige nummer er det alltid like vanskelig å spå noe skråsikkert om. Innlegg som av de medvirkende har fått karakteren "meget tilfredstillende", kan bli møtt med moderat applaus fra publikum, mens innlegg som er kalkulert til "Noenlunde tilfredstillende), kan få særdeles stor fagning. En viss teft for hva som gjør seg og hva som ikke gjør seg hos publikum, må sjølsagt de ha som skal lage en revy, men publikum er alltid vanskelig å beregne. Billige effekter har Norna-revyene i stor utstrekning forsøkt å unngå, det har aldri vert satset noe videre på ren underbukse-komikk og lignende. Men sjølsagt har det vært forsøkt o presentere noe for enhver smak. Den rette blanding av sømmelig skjemt og alvor har vært sett på som den ideelle løsning, og her må en nok si at revyene under krigen kom denne løsningen nærmest.

De best innøvde og sikrest gjennomførte sanglige innslag de siste 10 år er det nok sangkvartetteten "Olkabilamo" som har stått for. Uten dem ville nok revyene fra 1950 av ha vært adskillig mer sjangsebetont, men så har de da holdt ved like samøvingene utenom revysesongene. Og det er ikke bare Norna som har hatt nytte og glede av deres prestasjoner, på anmodning har de opptrådt ved mange anledninger utenfor laget. Vi gratulerer med 10-års jubileet.

I 1942 kunne revymarkedet mønstre stort dame- og herrekor, som sammen med et veltrimmer orkester bl.a. fremførte et tangopotpurri. Mange mener at toppen av sanglig og musikalsk samarbeid ble nådd da. Det er ellers verd å merke at sang og musikk i alle år har stått høyt i kurs i laget, og dette har naturlig nok satt sitt preg også på revyene. Regelen har vært å få til en fin variasjon innenfor sangens og musikkens felt. I flere år var det t.d. en "sjømannsgjeng" som gjorde seg fordelaktig bemerket med sine friske viser. Visesangen har i det hele tatt hatt en fremstående plass gjennom alle revy-år.

Det er bare de to siste år at revyen har fått holde til på en virkelig rommelig scene. Scenen i Salhushallen fyller Riksteaterets krav, og det var langt fra tilfellet med den vesle scenelappen i det gamle Losjehuset. Når sant skal sies, bød det faktisk på visse vanskeligheter å omstille seg fra 30 til 80 kvadratmeter tumleplass. Det ble nesten for stort første gangen. Men i år gikk det lettere. Det tekniske utstyret var da også blitt bedre utbygget til revyens spesielle formål. På scenen i Losjehuset var det svært innviklet å finne plass til samtlige medvirkende, vedbod og kjøkken måtte og tas i bruk. Omkledning og sminking ble nokså komplisert når bevegelsesfriheten bak teppet var så liten, og når det stadig var nødvendig å vise den største aktpågivenhet for ikke å støte altfor ofte bort i kulissene av maskinpapir. Det ble hysjet titt og ofte og sendt mange bebreidende blikk på "bråkmakerne". Sceneskifting var særlig vrien å få til uten sjenerende lydakkompagnement. Snorsystemet på framteppet hadde lett for å sette seg fast, og hvis ikke teppemannskapet dro jevnt i rulle-kulissene, kom disse til å henge skjevt, eller så kom de verken opp eller ned. Konferansierens første plikt var i grunne å kamuflere så godt råd var de tekniske ufullkommenheter. De fremste benkeradene sto i intim kontakt med det frembygde scenegolvet, og de som hadde sikret seg plass der, hadde god sjangse til å få innblikk i mer enn det som var beregnet på fremføring. Det var en yndet plass for de yngste i - det var ofte imponerende hvordan fantasi og tilpassningsevne fant fram til heldige løsninger

I pausen mellom revy-avdelingene er det markedsfolkene opererer på det livligste. Til musikk fra Norna Band tråler loddselgerne sal og galleri i upåklagelig tempo, og trekningen av gevinstene kan starte tidlig og gå så å si kontinuerlig fram til 2. avdeling, som folk er utålmodig etter å få se. Norna har sikkert Salhus-rekord i hurtig markedsavvikling, takket være et godt gjennomtenkt og gjennomført system. På vel en time har det hele vært unnagjort.. Men så har også laget hatt en gruppe menn som har vert ekstra begavet på dette felt, og det er stort sett de samme som i alle år også har tatt hånd om det meste av den rent tekniske sceneoppsetting (Paul E. Pettersen, Olav Reigstad, Adolf Johnsen).

Etter finalen på 2. avdeling har det vært vanlig å rydde salen til dans, og her har vi heller ingen grunn til å klage på oppslutningen. De første 10 år var det som regel Norna-orkesteret som sørget for hele danseunderholdningen, ja, i krigsårene, da idrettslagene måtte regnes som oppløst utad, var det sågar orkesteret som formelt sto som arrangør av revymarkedene. I etterkrigsårene har orkesteret innskrenket sin virksomhet under dansen, og betalte band har overtatt det meste av musikken.

Så kommer det en uke med nye øvinger for å rette på de verste feilene fra første forestilling, kanskje må et par av innleggene skiftes ut med nye, som en har håp om vil kunne gjøre seg bedre. Oftest har forestilling nummer to gått mer knirkefritt og gjort større lykke enn første.

Utover sekstitallet var det fremdeles slik at det var de gamle traverne som holdt revytradisjonen ved like, men det var likevel en del omveltninger som skulle på stor betydning for revyene som kom. Noen av de gamle takket av, som for eksempel Ole Einelund, mens det kom til andre, som for eksempel Erling Slettebakken og Helge Tellevik. Det som nok mest av alt gjorde at revyene kunne fortsette som før skyldtes nok for en stor del Salhuskvintetten, som etter hvert fikk en stadig større tilhengerskare og som nok må sies fikk en stadig større del av revyen. Det var i nesten alle revyene slik at Kvintetten hadde fire nummer, og det var nesten alltid urfremførelser. Etter hvert gikk Kvintetten over til å synge egne sanger, oftes skapt av radarparet Josef G. Larsen og Monrad Holm Johnsen. Det skal riktignok sies at enkelte av sangene som ble fremført hadde tekster av andre, blant annet Olav Hetlevik.

Når det gjelder melodier som hadde sin urfremførelse på Nornarevyen er det bare å nevne i fleng. ”Singel og Sand”, ”Palefiskarlåten”, ”Heimevernslåten”, ”Da skal bli andre bollar”, ”Gryta hennar mor”, og mange andre.

Etter hvert kom det inn andre aktører som skulle vise seg å bli bærende krefter i det videre revyarbeidet, som for eksempel Karl Atle Knappskog, Steinar Danielsen, Bjørn Jensen, og etter hvert også hele Salhusvinskvetten. I tillegg var det fremdeles en del av de gamle aktørene som fremdeles var med, som Monrad Fotland, Norvald Johannessen, Kåre Johannessen, Inger Karin Johannessen. I denne perioden var det flere som hadde opgaven som revysjef, men fra jubileumsrevyen i 1970 var det Erling Slettebakken som overtok stafettpinnen, og denne skulle han få beholde i hele 15 år, Det kan vel med rette sies at Erling med dette satte sitt fingeravtrykk på revyene som ble fremført i denne perioden. Det ble mer system og det meste av arbeidet var klart definert i forskjellige grupper, med hver sin leder. Disse lederne var så med i revystyret, som hadde jevnlige møter i øvingsperioden.

Skrivegruppen hadde også sine faste kvelder i kjellerstuen til Erling Slettebakken, og det er nok mange glupe ideer som er blitt luftet og drøftet i sene kvelds- og nattetimer her. I løpet av denne perioden ble det fremført noen av de største sukseene i revyens historie. Det er nok å nevne revytitler som ”Makabarè”, ”Hesjastaur”, ”Rakave`” og ”Sama gjer da”. Revynummer som ”Aua som glor”, ”Råtassane Billag” og ”Mor Åsa” har fremdeles god klang i revymiljøet. Det gjelder også mange av visene som for eksempel ”Nordrehavnsvalsen”, ”Nostalgi”, og ”Brannmannens klagesang”. I begynnelsen av 70-tallet var fremdeles Salhuskvintetten OLKABILAMO aktive, men etter hvert ble aktiviteten fra deres side mindre og mindre, og det var i denne perioden at fotballgruppen stilte opp på en av revyene med den nye gruppen Salhusvinskvetten VODKAZINZANO. Dette var i utgangspunktet en parodi på Salhuskvintetten, men det viste seg at Vinskvetten overlevde de fleste andre aktører, og vi vet jo alle i dag hvor det endte til slutt.

I 1985 ble det satt opp en ny jubileumsrevy, med tittelen ”50 år i gjøn – å”. Dette skulle vise seg å bli den siste revyen under Erling Slettebakkens ledelse. På denne revyen fikk vi også oppleve siste opptredener fra flere av dec store revyaktørene gjennom 50 år. Her kan nevnes Jens Endresen, Johan Nepstad, Inger Karin Johannessen, Norvald Johannessen, Kåre Johannessen, Helge Tellevik. Det ble også gjort et poeng av at Johannes Kalvik fremførte visen ”No må dei `kje skjemma da ut”. Dette var den samme visen som han fremførte på den aller første revyen i 1936, og han gjorde det fremdeles uten å ha noen som helst form for suffli.

Etter dette ble det stille fra Nornarevyen, men det vil ikke si at det ikke var revyer i Salhushallen. Nå overtok nemlig Vinskvetten stafettpinnen, og de fremførte to rene vinskvett-revyer, nemlig ”Potefeber” i 1985 og”Hestaslepp”i 1987. Begge disse revyene var laget og produsert av Vinskvetten alene, med kun sine egne medlemmer som aktører. Disse revyene besto som naturlig var nesten utelukkende av musikalske nummer, og det var minimalt med kulisser og annet sceneteknisk utstyr. Derimot ble det lagt større og større vekt på at det lyd- og lystekniske skulle være i orden. Dette medførte blant annet at i Vinskvetten ble lydteknikeren betraktet som et fullverdig medlem av gruppen, på lik linje med de som sto på scenen.

Etter disse revyene ble det pause i en del år. Det var liksom om de gamle ”traverne” var gått lei, og ingen som umiddelbart utpekte seg som arvtagere. Vinskvetten var godt i gang med sin

egen karriere og Norna-Salhus var ikke lenger så avhengig av ”Revy-pengene” som de hadde vært tidligere. I 1992 ble det imidlertid tatt initiativ til å starte opp igjen med revyene. Initiativtakere var Liv Jensen og Steinar Toft, og det ble innkalt til et innledende møte der alle tidligere aktører ble innkalt. Det viste seg imidlertid at nesten ingen av den gamle garde følte seg i stand til å fortsette, og de mente at nå burde det være nye koster som overtok. Man ville på en måte la stafettpinnen gå videre til neste generasjon. Dette gjorde at det nå ble en helt ny revystab som skulle gå i gang med å føre en gammel tradisjon videre; noe som skulle vise seg å være ganske så utfordrende. Imidlertid ble det gått på med stor entusiasme, og i april 1994 var det duket for premiere på revyen ”De desissjen is …. Salhus”.
Det var i forbindelse med denne revyen foretatt en del endringer i Salhushallen. Det var bygget en balkong på utsiden av scenen, og ikke minst var det investert i helt nye scenetepper, noe som skulle vise seg å ha store konsekvenser. Ved åpningen satte nemlig forteppet seg fast, og det var med nød og neppe man fikk åpnet sceneteppet i det hele tatt. Heldigvis var det plassert to aktører, nemlig Bjørn Jensen og Arild Totland på ”Balkongen” som de to gamle i ”Muppet-Show”, og de klarte på beundringsverdig vis å redde situasjonen. I det hele tatt skulle det vise seg at de samme to personene var sto for noe av det beste som har vert gjort i revyens historie. Det viste også kritikkene som kom etter denne forestillingen. Bergens Tidende var meget posistive i sin omtale. Selvfølgelig var det jo Vinskvetten som var det bærende element i disse revyene også, men det kom etter hvert inn flere andre som skulle få ledende roller i revyene som kom. Det er nok å nevne navn som Cato Jensen, Trygve Farestveit, Sindre Tellevik, Randi Haukås. I tillegg var fremdeles noen av de gamle traverne med, som Astri Tellevik, Liv Jensen, Steinar Toft og medlemmene i Vinskvetten, som Bjørn Jensen og Gunnar Låstad.

I 1996 kom så revyen ”Fristaten Salhus», og dette er vel noe av det beste som har vert levert fra scenen i Salhushallen. Her var Vinskvetten blitt etablert som morrogruppe på høyt plan, og det dro jo naturligvis en stor del av lasset, men rent tekstmessig var dette også noe av det bedre som er blitt presentert på scenen i Salhushallen. Spesielt vil vi trekke frem Thore Thorsen sine tekster til ”Robåten” og ”Monraden sin Mandolin”, som begge vil bli husket lenge. Dessuten er vel dette den revyen som har hatt best markedsføring, med eget innslag på TV2 og flere store oppslag i Bergensavisene. Kritikken herfra var også overstrømmende positiv. Dette var imidlertid den siste revyen Vinskvetten var med på. Men det skulle ordne seg, da det sto nye krefter og ventet på å få sin sjangse. I revysammenheng hadde vi nå hatt Salhuskvintetten og Salhusvinskvetten. Nå skulle Salhuspinsetten overta stafettpinnen, og det gjorde de med glans.

De neste årene kom revyene som perler på en snor, med titler som ”Fristaten Salhus, sett fra sjøsiå” og ”Kom inn, da e øving” og ”Gullpalå 2000”. Revyen hadde nå fått ny revysjef, nemlig Liv Jensen, og Cato Jensen hadde overtatt som regissør. Dette har fortsatt helt frem til i dag, selv om revygruppen nå er løsrevet fra idrettslaget. I de senere år har derfor revygruppen, eller ”Salhus revy og Teater” som det heter nå, forsøkt seg på flere nye fronter. I Oktober 2007 ble det satt opp ”En reise i Musicaler”, som var en egen-sammensatt musikal av Cato Jensen, der han har hemningsløst stjålet sanger fra kjente musicaler som ”Le Miserables”, ”Cats”, ”Lion King”, ”Chess” og ”The Phantom of the Opera”. Dette har han så satt sammen til en egen historie. Snakk om kjempesuksess.

Deretter ble det satt opp en allsangkveld, med eget orkester og fremføring av diverse kjente sanger, der publikum kunne synge med på alle sangene, da tekstene ble vist på storskjerm.

I 2009 forsøkte revygruppen seg på enda noe nytt. Det ble nemlig konstatert at det spilte ingen rolle om det var ett eller to år mellom revyene, det var kun de tre siste månedene det ble jobbet likevel. Det ble derfor bestemt at det skulle være revy i Salhushallen hver tredje måned. Det skulle vær nye revyer hver gang, og det skulle bare være en forstilling for hver revy. Dette ville tvinge skrivegruppen til å være dagsaktuelle, og produktive hele tiden. Om dette har fungert slik det var tiltenkt skal være usagt, men det virker i hvert fall som om publikum har likt det som er blitt fremført, og skrivegruppen er i hvert fall plitt meget produktive,

Teknisk har revyen fortsatt i samme retning som på 90-tallet. Kulissene er nesten helt borte. Scenen er meget minimalistisk, og det er det lys- og lydtekniske som står i fokus. På denne måten er det tekstene som blir det bærende element i de forskjellige nummer, det være seg sketsj, monolog eller vise. På denne måten vil også publikum få en helt annen tilnærming til tekstene, da aktørene med sine bærbare mygg-mikrofoner ikke behøver å tenke på at teksten skal nå fram til de som sitter bakerst i salen. Det ordner nemlig lydteknikeren. Imidlertid har dette også medført at det meste av musikken også er blitt ”hermetisk”, og savnet av et revyorkester har vert stort og merkbart. Dette håper vi det kan gjøres noe med i fremtiden.

Enda en ny generasjon har ført revytradisjonene videre – og takk for det!. I dag er imidlertid revyarbeidet frigjort fra selve idrettslaget, men det betyr ikke at det ble tatt mindre alvorlig av den grunn. Revygruppen stiller fremdeles opp på tilstelninger for idrettslaget, så ofte det er bruk for det, og idrettslaget støtter aktivt opp om revygruppen sine forestillinger, så det er nok fremdeles liv laga for revyen.

Dermed kan vi jo stille det samme spørsmålet som ble stilt i 1960 --- hva med revyen i fremtiden ??’

Svar: Jo. Den lever i beste velgående, og dersom vi skal dømme etter aktiviteten når vi nå starter opp igjen etter nedstengingen, så skal det nok bli mye moro i fremtiden, både på, bak og foran scenen i Salhushallen.